

BURÇAK GÖNÜL

TANRIÇANIN SERZENİŞİ

Remzi Kitabevi

BURÇAK BÜYÜKİŞLİYEN GÖNÜL 1970 yılında İskenderun’da doğdu. Hacettepe Üniversitesi Kimya Mühendisliği Bölümü mezunudur. Uzun yıllar ilaç sektöründe yönetici pozisyonlarında görev yaptıktan sonra kurumsal yapılara eğitmen-danışman olarak hizmet veren bir firmanın yönetici ortağı oldu.

Halen Abu Dhabi’de yaşıyor. Evli ve birini doğurduğu üç evlat sahibi. Okuyarak ve gezip görerek besleniyor. Instagram’da, “*ayagimin__tozuyla*” adındaki seyahat güncesinde anılarını ve duygularını paylaşıyor.

Burçak Gönül’ün ilk romanı *Falezlere Götür Beni Aysel*, teyzesinin yaşam öyküsünden ilham alınarak yazılmıştır. İkinci romanı *Yeldeğirmenlerine Karşı: Bir Ressamın Anıları*, babası, çağdaş ressam ve eğitimci Zahit Büyükişliyen’in hayatını konu alan biyografik bir romandır. Üçüncü romanı *Ayağımın Tozuyla Aşk* ise Remzi Kitabevi etiketiyle yayımlanmıştır.

Tanrıçanın Serzenişi yazarın ilk öykü kitabıdır.

www.instagram.com/yazanburcakgonul

BURÇAK GÖNÜL

*Tanrıçanın
Serzenişi*

Remzi Kitabevi

TANRIÇANIN SERZENİŞİ / Burçak Gönül

© Remzi Kitabevi, 2025

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Sevrin Uysal

Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2250-7

BİRİNCİ BASIM: Eylül 2025

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika No: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No. 77, Bağcılar-İstanbul
Sertifika No: 44903 / Tel (212) 629 0615

*Tanıdığım en güçlü kadının,
Behoş'umun anısına...*

*Bu kitabın ilk taslağını okuyan
ve önerileriye destek olan
Arzu Çağlan'a teşekkür ederim.*

İçindekiler

SESSİZ KALANLAR

Liv, 9

KESİK GÜL

Aisha, 40

AYRILIKLAR YOK EDEMEZDİ Kİ SEVGİYİ

Kyria Despina, 65

VEDA

Mi Ran, 78

BİR GONCA GÜL, BİR UMUT

Cemalifer, 93

BU TOST SENİ BAŞKA DİYARLARA GÖTÜREBİLİR

Thanika, 107

GÖLGE AŞK

Aruzhan, 132

BİR KÜLBAHAR SABAHI

Füruğ, 157

BÜTÜN DÜNYA BİZİ GARİP BULUYOR

Sanna, 171

TANRIÇANIN SERZENİŞİ

Elpida, 197

Sessiz Kalanlar

Liv

Gökyüzünün gri olduğu sıradan bir gündü, tıpkı kendi içi gibi. Alışveriş arabasının sapını sıkıca tutan parmakları, soğuk metalin üzerinde kasılmıştı. Marketin floresan ışıkları, gözlerini kamaştırıyor; reyonlardan yayılan plastik ve deterjan kokusu, midesini bulandırıyor. Trondheim’da aylarca güneş görmemeye alışıktı ama depresyona tahammül etmek giderek zorlaşıyordu. Liv, çalkantılı bir dönemden geçiyordu ve basit, neşeli bir hayatın özlemini çekiyordu.

Şiddetli geçimsizlik nedeniyle eşiyle boşanma kararı almışlardı. Ortak velayet konusunda anlaşmaya varalı birkaç ay olmuştu fakat çocuklarla geçireceği zamanlar için hazırlık yapmak, dayanılmaz bir yük gibi geliyordu ona. Onları elbette çok seviyordu ama üzerine ölü toprağı serpilmiş gibiydi. Süpermarkete gelirken aklında sadece birkaç çeşit sebze ve meyve ile çocuklarının sevdiği atıştırılmalıklardan almak vardı. Ancak reyonlar arasında ilerledikçe kafasındaki alışveriş listesi bir kenara itilmiş, yerini boğazını sıkar gibi hissettiren anılara bırakmıştı.

Süpermarketteki raflar tertemizdi ve bütün ürünler düzgünce sıralanmış, üzerindeki etiketler kusursuz şekilde hizalanmıştı. Paketlenmiş *Brunost*⁽¹⁾ peynirleri ve plastik ambalajlardaki di-

(1) Brunost: Genellikle keçi sütünden yapılan, hafif tatl, kremi ve karamelize lezzeti olan Norveç’e özgü bir peynir türü.

limlenmiş somonlar, soğutucuların içinde muntazam dizilmişti. Meyve reyonundaki parlak kırmızı elmalar, sanki cilalanmış gibi ışıldıyordu. Etrafındaki insanlar sessizce hareket ediyordu. Norveçlilerin tipik hâliydi bu: Kimse kimseye gereğinden fazla bakmaz, rahatsızlık vermemek için mesafeli davranırlardı. Arada sırada bir anons yankılanıyor ama kimse oralı olmuyordu. Herkes alışveriş listelerine gömülmüş ya da telefonlarına bakarak ağır adımlarla raflar arasında dolaşıyordu.

Liv, arabasını sürükleyerek *godteri*⁽¹⁾ reyonuna yöneldi. Parlak ambalajlı gofret ve çikolatalar, pek çok kişi için cazip görünürdü ama Liv'in bakışları, bu renkli dünyada dondu kaldı. Gözleri, Nidar marka lolipoplara takıldığında boğazında bir düğüm hissetti. O şeker, çocukken ona uzatılan bir tuzaktı.

Bir çocuk kahkahası duydu.

Küçük bir kızın sesi...

Marketin diğer ucundaki reyondan mı geliyordu yoksa yılların ötesinden kendi sesi miydi ayırımına varamadı. O neşenin yerini çoktan almış olan korku, her yanını sardı. Çocukları için ça-ba göstermesi gerektiğini biliyordu ama geçmişte yaşadıkları, sıradan bir alışverişi bile aşılması güç bir dağa dönüştürüyordu.

Lolipopun ardına gizlenen keskin ve soğuk bakışı, aklından çıkarmaya çalışarak meyve sebze reyonuna doğru ilerledi. Taptaze görünen pancarlardan seçip kese kâğıdına koydu. Dizi di-zi pırasalar, bir zamanlar annesinin yaptığı çorbayı hatırlatmıştı, ondan da biraz aldı. *Fârikâl*⁽²⁾ yapabiliirdi. Beyaz lahanayı sepete atmaya hazırlanırken ağır kokusunun eve dolacağını düşünüp vazgeçti. Çocuklar, *Kjøttkaker*⁽³⁾ seviyordu. Biraz kıy-

(1) Godteri: Norveççe'de şekerleme, tatlı atıştırmalıklar ve abur cubur anlamına gelir.

(2) Fârikâl: Norveç'in milli yemeği olarak kabul edilen kuzu etli lahana yemeği.

(3) Kjøttkaker: Genellikle kahverengi sos ve haşlanmış patatesle servis edilen Norveç köftesi.

ma, yabancı havuç ve bezelye alıp, alışverişi bitirmeye karar verdi.

Et reyonuna doğru ilerlerken bir anda karşısına meyvelerin olduğu tezgâh çıkıverdi. Onları gördüğünde gözleri kararmaya başladı. Üst üste istiflenmiş, her biri başka yöne dönmüş, bazıları diri sapsarı kabuklu, bazıları olgunlaşıp hafif kararmış muzlar! Bir an için etrafındaki her şey dondu, sesler kayboldu, sadece muzlar vardı. Sanki çevresini sarıp etrafında dönüyorlardı! İçinden yükselen tanıdık mide bulantısıyla beraber çürük bir kokuyu, ekşimsi bir tadı hatırladı. Göğsü sıkıştı, ciğerlerindeki hava vakumla çekilmişti sanki. Nefes alamaz oldu. Çıkış! Oraya ulaşmalıydı. Raflara dizilmiş renkli lolipoplar hâlâ parlıyordu. Hızla çıkışa doğru yürürken kasiyerlerden biriyle çarpıştı, “Özür dilerim,” diyen adam, göz teması kurmadan yanından geçip gidiverdi. Sanki Liv orada hiç yokmuş gibi...

Liv, otomatik kapıyı zorlayarak, açıp kendisini dışarı attı. Soğuk hava yüzüne çarptı, bütün bedeni kasılmıştı. Arabasına biner binmez titreyen ellerini direksiyona koydu. Başını koltuğa yaslayıp atkısını gevşetti. Ancak hâlâ boğulur gibiydi. Sert ayaza rağmen camı araladı. Gözünün önüne geçmişten kesik kesik görüntüler gelirken çığlığı, havasız bir boşluğu yırtarak çıkmak ister gibi boğazında hapsolup kaldı.

* * *

Ceset, ormanın içindeki dar bir patikada, kardaki ayak izleri ve kandan oluşan bir mozağin ortasında yatıyordu. Dedektif Hilde Thorsen’in, başının arkasında sıkıca toplanmış uzun örgülü sarı saçları ve yüzünün yarısını kapatan atkısı, sert rüzgârla savruluyordu. Genç kadın, deri eldivenlerini çıkarıp cebine koydu. Patikanın köşe bucak her detayını tarayan gözlerinde, şu ana kadar karşılaştığı onlarca vakanın getirdiği tecrübeyle karışık bir katılık vardı. Doğanın neredeyse vahşi bir

sanat eserine dönüştürdüğü bedene dikkatle odaklandı. Adamın beyaz teni, mor lekelerle beneklenmiş, derisi soluk maviye çalan gri bir renk almıştı. Kolları tamamen iki yana serilmiş, mavi gözleri boş bir ifadeyle açık kalmıştı. Üzerindeki kıyafetler âdeta vahşi bir hayvan tarafından paramparça edilmiş gibi kenara fırlatılmış, belden yukarısı çıplak bırakılmıştı. Göğsünde yanlara kadar uzanan onlarca kesik, bir mesaj ya da sembol oluşturmaktan ziyade, gelişigüzel şekilde yapılmış izlenimi veriyordu. Bazıları kemiğe kadar inmişti, bazıları ise yüzeysel sıyrıklardan ibaretti. Âdeta nefretin ve kontrolsüz bir öfkenin dışa vurumuydu.

Dışarı verdiği nefesi ince bir sis bulutuna dönüştürken “Tanrım...” diye mırıldandı Hilde. Daha önce pek çok ceset görmesine rağmen böylesi bir vahşetle hiç karşılaşmamıştı. Cinayet, kargaşadan daha çok planlı bir hesaplaşmayı andırıyordu.

Yerel polis memuru, karlı zeminde dikkatle yürüyerek Hilde’nin yanına geldi. Adamın gergin hâli, dedektifin kararlı ve sakin duruşuyla tamamen tezattı.

“Adı Magnus Halvorsen. Evi, köyün biraz dışında, buraya çok yakın. Pek kimseyle görüşmeyen içe dönük bir adammış. Köyün yerlilerinden Lars, sabahın erken saatlerinde yakacak odun toplamak için ormana geldiğinde cesedi bulmuş, hemen bizi aradı.”

Hilde, karlı patikadaki ayak izlerini inceledi, ayakkabıların ölçülerine ve yönlerine dikkat etti. Çok fazla iz vardı; hangisi katile, hangisi Lars’a aitti? Bu sırada yardımcısı Mehmet de yaklaşıp cebinden çıkardığı not defterine bakarak bilgi vermeye devam etti:

“Maktul, altmış yaşlarında. Adli tıp uzmanının ilk bakışta söylediğine göre uzun süre işkenceye maruz kalarak kan kaybından ölmüş. Başına bir darbe almış ama ölümcül değil; muhtemelen bilincini geçici olarak kaybetmesi için yapılmış. El ve ayaklarında da ip izleri var, bir süre bağlı kalmış.”

Dedektif, burnunun ucunu işaret parmağıyla ovuşturdu; bu, onun derin düşüncelere daldığının bir işaretiydi; “Ölüm zamanı?”

“Yaklaşık on iki saat önce. Daha kesin bir zaman verebilmeleri için incelemeleri gerekiyor. Hilde, anladığım kadarıyla saldırgan, adamı uzun süre hayatta tutarak acı çektirmiş, yavaş yavaş ölmesini istemiş. Kesikler oldukça dengesiz, sanki katilin öfkesini kontrol edemediği bir an yaşanmış. Sadece soğukkanlı değil, aynı zamanda büyük bir nefretle hareket etmiş. Katilin psikolojik bir rahatsızlığı olabileceğini göz önünde bulundurmalıyız.”

Hilde’nin gözleri bir an için sertleşti, kafasında şüpheli profili şekillenmeye başlamıştı.

Bu adamın geçmişinde ne vardı ki böyle bir ölüme layık görüldü?

Polis memuru, üzerindeki tedirginliği gizlemeye çalışarak saygılı bir şekilde sordu: “Bundan sonra ne yapmamızı istersiniz, Dedektif Thorsen?”

Hilde, biraz duraksayıp etrafa göz gezdirdi. “Bulduğunuz her detayı kaydedin ve hiçbir şeye dokunmayın. Ayrıca köyde yaşayanlarla konuşmak istiyorum,” derken sesinde tereddütsüz bir ton vardı.

Yerel polis memuru kaşlarını kaldırdı, ardından başını hafifçe eğerek yanıt verdi:

“Tabii, kimleri sorguya alalım?”

Hilde, önündeki not defterini kapatarak doğrudan memurun gözlerinin içine baktı: “Burası küçük bir yer değil mi? Gerirken sadece 20-25 tane ev gördüm. Köyün nüfusu nedir?”

Memur, biraz düşünüp, hafifçe omuz silkerek cevapladı: “Yüz kişi kadar sanırım.”

“Herkesle konuşmak istiyorum.”

Polis memuru şaşkınlığını gizleyemedi. Gözleri kısa bir süre irileşti, ardından cümlesini toparlamaya çalıştı: “Herkesle mi?”

diye haykırdı. Sonra bir an kendi tepkisine kendisi de şaşırıp sustu. Bu kez fısıldar gibi sordu: “Çocuklarla da mı?”

“Evet, herkesle,” diye tekrarladı Hilde, kararlı bir şekilde.

14

Memur başını kaşıdı, bu talebin, iş yükü ve köy halkında yaratacağı huzursuzluğu düşündü. Yüzündeki şaşkınlığı toparlamaya çalışarak, “Pekâlâ,” dedi, “hemen organize oluruz.”

Hilde, yanında dikilmekte olan Mehmet’e döndü; “Å’da yaşamakta olup civardaki psikiyatri kliniklerine başvuran kişilerin listesini istiyorum,” durakladı; “geçmişte burada yaşamış kişilerin bilgilerine de ulaşın ve onları göz ardı etmeyin.” Ellerini cebine sokarak gri bir sisle kaplı ormanın içinde aracına doğru yürürken yanındakilere seslendi: “Bu işi çözene kadar buradayız. Kimse köyden ayrılmasin.”

* * *

Şehrin merkezindeki St. Olavs Hastanesi, yüksek tavanlı, her yeri camdan yapılmış geniş bir holle karşılardı ziyaretçilerini. Cam tavanı, dışarıdaki ormanın yeşilliğini ve gökyüzünün mavisini mükemmel ışıyla birlikte içeri taşırdı. Tobias, pastel tonların hâkim olduğu binaya hızlı adımlarla giriş yaptı. Psikiyatri bölümüne yönlendiren işaretleri takip ederek diğer kliniklerden farklı görünen تنها koridora doğru ilerledi. Yürüdükçe yumuşak bir şekilde yanan sensörlü ışıklar, gözü rahatsız etmeden ortamı aydınlatıyordu.

Kliniğin önündeki bankoda oturan sekreter, “Günaydın Herr Lund,” diye seslendi.

Tobias başıyla selam verip kapısında koyu renk bir arka plan üzerinde modern ve ince bir fontla “Psikolog Tobias Lund” yazan odaya girdi. Oda, danışanları rahatlatacak şekilde sade ama konforlu döşenmişti. Pencerenin, pervazına, şifalı bitkiler, sakinleştirici doğal taştan yapılmış objeler dizilmiş; önüne, üzerinde birkaç kitap ve not defteri bulunan küçük bir masa konmuştu. Bej rengi İskandinav tipi koltuklar, minimalist ve şık bir

hava yaratmak için geometrik desenli renkli yastıklarla tamamlanmıştı. Koyu renk ahşapla kaplı zemin, her şeyin düzenli ve dengede olduğu izlenimi yaratıyordu.

Tobias'ın çocukluğu ve okul yılları, canlı bir şehir olan Oslo'da geçmişti. Neredeyse on yıldır yaşadığı Trondheim ise kasvetli, karanlık bir Kuzey kentiydi. Herkes, hastanenin soğuk ve fazla steril bir ortam olduğunu düşünse de şehrin gri tonlarından kurtulup bu odaya geldiğinde bir nevi huzur ve rahatlatma hissedirdi. Zihnin dinlendirilebildiği, kafadaki karmaşanın çözülebildiği bir yerdi burası.

* * *

Bekleme odasında oturmakta olan kadın kırk yaşlarındaydı. Sararmış ve zeytin yeşili gibi soğuk bir renk tonuna bürünmüş saçları, kırpık kırpık neredeyse erkek stilinde kesilmişti. Yüzünde ve özellikle mesafeli bakan gri mavi gözlerinin çevresinde belirgin hafif kırışıklıklar vardı. Geniş paçalı eskimiş bir kot pantolon ve sağlam botlar giymişti. Kilolu bedeni, koyu renkte bir kazağın üstüne giydiği, yine koyu renk bol hırkayla daha da iri görünüyordu. Kucağına koyduğu alışveriş torbasına benzer küçük çantayı sıkı sıkı tutuyordu. Köşede oturmakta olan sakallı adamı fark edince başını hızla diğer yöne çevirdi. Gözleri duvara sabitlendi, nefesi sıklaştı. Çantasının sapını sıkıp gevşetmekten elleri terlemişti.

Sekreter kadın, "Liv Johansen," diye seslendiğinde yerinden zor kalkıp yürüdü ve kapıyı hafifçe araladı.

"Hoş geldiniz Liv, sizi tekrar görmek güzel," dedi psikolog nazik bir ses tonuyla. Liv, Tobias'ın gösterdiği yöne ilerledi.

Odada tek bir pencere olmasına rağmen bekleme odasının loş ışığına göre burası daha aydınlıktı. Tobias, masanın yanında duran iki koltuktan birine oturarak Liv'i de diğerine davet etti. Liv, koltuğun ucuna oturup dizlerini birleştirdi ve çantasının sapını bırakıp ellerini sıkıca kenetledi. Gözlerini pencereye

çevirdi, karşısında oturan adama veya içerideki nesnelere bakmaya çekiniyormuş gibi bakışlarını camdan dışarı sabitledi.

“Geçen sefer anlattıklarınız üzerine düşünme fırsatınız oldu mu?” diye sordu Tobias, sakın bir şekilde. “Biraz daha detaylı konuşmak ister misiniz?”

Liv, derin bir nefes aldı, gözleri hâlâ pencereye dönüktü. “Rüyalar... Çok kötü rüyalar görmeye devam ediyorum,” dedi. Sesi titrek ve kısık tondaydı. “Uyandığımda ellerim titriyor. Bazen bacaklarım kitleniyor sanki. Yürüyemiyorum. Bir de geçenlerde yine bayıldım.”

Tobias, defterine kısa bir not aldıktan sonra dikkatini yeniden Liv’e yöneltti. “Rüyalarınızdan biraz bahsetmek ister misiniz?” diye sordu.

Liv, ellerini daha da sıkı kenetledi. “Rüyalarım... Sanki hep o evdeyim. Aynı koridor, aynı sesler. Uyanmak istiyorum ama uyanamıyorum. Kalbim hızla çarpıyor, nefes alamıyorum.”

Tobias, not almayı bırakıp Liv’in yüzüne dikkatle baktı. “Bu rüyalar ne kadar süredir var? İlk defa böyle hissettiğiniz zamanı hatırlıyor musunuz?” diye sordu.

Liv, tırnaklarını tenine batırarak avuçlarını sıktı. Dalgın gözlerle bakarak derin bir nefes aldı:

“Çocukluğumdan beri,” dedi, sesi bir an fısıltıya dönüştü. Dudaklarını ısırdı, “Bazı dönemlerde daha az... Ama son zamanlarda... Babam öldüğünden beri...” Gözleri odanın bir köşesine kaydı, orada gördüğü bir şeyden ürkmüş gibiydi. “Hemen her gece...” diye ekledi, sesi titrek ve yorgundu.

Tobias, başını hafifçe sallayarak dinlemeye devam etti. “Bu yoğunluğun artmasını, babanızın kaybıyla ilişkilendirdiğinizi anlıyorum. Bunun üzerinde konuşabiliriz ama önce sizi çok zorlamayacaksa bu rüyaları, biraz daha detaylı anlatabilir misiniz?”

Liv, bir an duraksadı. Gözleri hızla odada dolaştı, sanki görünmez bir tehdidi kontrol ediyormuş gibiydi. Boğazını temizledi, kelimeler peş peşe döküldü:

“Yaşlı adamlar... Karanlık bir odada dolaşıyorlar. Bedenleri hem silik bir silüet gibi hem de korkunç şekilde belirginler. Cüselelerini rüyamda bile hissedebiliyorum.” Kollarıyla kendini sarmaladı, omuzları hafifçe titriyordu. “Etrafımı sarıyorlar. Gözleri... İki mosmor çukurun içine gömülüp kaybolmuşlar. Elleri ni görüyorum, damar damar kuru yapraklar gibi... Her adımlarında, zemine vuran topuk seslerini duyuyorum.”

Nefesi hızlandı, parmakları sandalyenin kenarını kavradı. “Çılgılık atmak istiyorum ama sesim çıkmıyor.” Boğazına dokundu, sanki orada koca bir düğüm varmış gibi hissediyordu. “Sonra içlerinden biri üzerime doğru eğiliyor.” Başını hafifçe geriye çekti, göz bebekleri büyüdü. “Dudakları oynamıyor ama ağzından kelimeler dökülüyor. Ne söylediğini anlayamıyorum.” Gözleri kısıldı, sesi neredeyse fısıltıya dönüştü: “Fakat söylediklerinden çok, söyleme şekli korkutuyor beni.”

Derin bir soluk alıp parmaklarını açıp kapadı, sonra başını iki yana salladı. “İşte o zaman uyanıyorum.”

Tobias’ın sesi, şefkatli ve dikkatliydi. Hafifçe eğilip Liv’in gözlerini yakalamaya çalıştı. “Bütün bunlar, sizi çok yıpratıyor olmalı.”

Liv, dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini kaçırarak başını salladı. Sesi çatallıydı: “Rüya görmemek için uykuya dalmak istemiyorum.” Sesi alçaldı, sanki söylediği şeyin kendisi bile ağırlığını hissediyordu. “Ama istesem de uyuyamıyorum zaten.” Elleri çaresizce kucağında sıkılıp gevşedi. “Sürekli yorgunum. Sabahları gözlerimi açtığımda bile bitkin hissediyorum.”

Bir an durdu, boğazını temizledi. Tobias sabırla bekledi.

“İşe gidemiyorum.” Gözleri dolmuştu ama ağlamıyordu. “Çocuklarımla bile ilgilenemiyorum artık.” Nefesi titredi. “Evliliğim de belki bu yüzden bitti.”

Odada kısa bir sessizlik oldu. Tobias, onun toparlanmasına izin verdi, sonra dikkatle sordu:

“Uykusuzluktan başka ne gibi sıkıntılarınız var?”

Liv önce yanıt vermedi. Parmakları, kazağının kumaşını buruştururken titriyordu. Gözleri odanın boş bir köşesine dikilmişti, sanki görünmez bir şeyle yüzleşiyordu. Derin bir nefes aldı, sesi neredeyse fısıltıya dönerek konuştu:

“Alışverişe gidemiyorum. Rafların arasında kendimi sıkışmış hissediyorum. Bazı reyonlara yaklaşamıyorum... Mesela gözüm kazara muzlara takılırsa midem bulanıyor, bayılacak gibi oluyorum.”

Yutkundu. Gözlerini sıkıca kapattı, sonra tekrar açtı. Yüzü acı çeker gibi gerilmişti.

İçini çekti, “Bir de çok yemek yiyorum.” Yutkundu, sanki bir şeyleri dile getirmekte zorlanıyordu. “Şişman olursam kimse beni beğenmez, bana yaklaşamaz değil mi?” Gözleri psikologla buluştuğunda bakışlarında, onay beklercesine umut kırıntıları vardı. Sesi iyice kısıldı: “Öyle çok kilo aldım ki...”

Tobias sakince dinlerken defterine yazdı:

Kendini saklıyor.

Saçları çok kısa, erkek gibi görünmeye mi çalışıyor?

Bedenini bir kalkan olarak kullanıyor. Belki böylece kendisini güvende hissediyor.

Muz=Fallik⁽¹⁾ çağrışım

Kalemi yavaşça bıraktı. Gözlerini kaldırıp Liv'i inceledi. Liv'in omuzları hafifçe yükselip indi. Gözlerini kaçırmadı bu kez. İlk kez Tobias'a dönüp doğrudan gözlerinin içine baktı: “İlk defa bunları biriyle konuşuyorum.” Sesi neredeyse şaşkın bir fısıltıya dönmüştü. “Sanki içimde bir şey çözülüyor ama aynı zamanda korkuyorum.”

“Bu çok normal bir his. Geçmişte yaşadıklarınızı konuşmak, zor olabilir ama aynı zamanda iyileşme sürecinin de önemli bir adımıdır.”

(1) Fallik: Psikolojide “fallus” yani penis ile ilgili anlamına gelir.

*Ben Elpis.
Umut tanrıçası.
Onları yüzyıllarca izledim.
Omuzlarındaki yükü, yüreklerindeki sızıyı hissettim.
Sustuklarını gördüm.
Gözyaşlarını avuçlarımda sakladım.
Gülüşlerine baharın kokusunu kattım.
Ve şimdi...
Size onların öykülerini anlatacağım.*

9 ülke, 9 kadın...

Bir tanrıçanın serzenişinde birleşen dokuz kadının sesi...

Kadınların direnişlerini, toplumsal baskılara karşı mücadelelerini, kendilerini yeniden keşfetmelerini ve sevdikleriyle kurdukları bağı anlatan öyküler...

Finlandiya'dan Kore'ye, Türkiye'den İran'a,
Sri Lanka'dan Kazakistan'a kadar uzanan bir yolculuk...

Tanrıçanın Serzenışı, kadının gücünü, yaşadığı zorluklar ve toplumsal baskılar karşısında hayata tutunma mücadelesini samimi bir dille anlatıyor.

AYŞE ÖVÜR

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2250-7

9 789751 422507

KDV'den muaftr